

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2881/2024
14.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Татић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Сремска Митровица, Сремска Митровица, чији је пуномоћник Биљана Коцан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1096/24 од 09.07.2024. године, у седници одржаној 14.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1096/24 од 09.07.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1096/24 од 09.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 32/24 од 22.04.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име накнаде материјалне штете исплати износ од 22.940,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2022. године до дана исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.135,20 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 1096/24 од 09.07.2024. године, одбио жалбу и потврдио пресуду Основног суда у Сремској Митровици П1 32/24 од 22.04.2024. године.

Против правноснажне пресуде донете у другостепеном поступку, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због

погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде штете услед неправилног рада обрачунске службе тужене послодавца, а одлука о усвајању тужбеног захтева је донета применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање. Указивање ревидента на погрешну примену материјалног права није од утицаја, јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђења стандарда правичног суђења, што овде није случај.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим ако се тужбени захтев односи на новчано потраживање када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета спора побијаног дела у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП. Том одредбом закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужила је поднела 28.02.2023. године, а вредност предмета спора је 22.940,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из тих разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија

Гордана Комненић, с.р.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**